

156 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

't Akkertie

In de oorlogsjaere hadde me zôwat aalemael groente in ons aaige achtertuintjie staon. Aale bietjies hielpe, hee? Hà-je 'n volkstuintjie langs "De Lijn" of zô, dan wazzie goed af. Onze buurman Krijn wou ok graeg 'n stuksie grond. Bij hum achteruit was aales zô hard as 'n biggel. Nae lang zoeke kon die 'n akkertie hure, vooraan op Paopendrecht, vlak achter 'n waoltjie. 't Was een aarg verwaerlôôsd hoeksie, mit veul rucht en riet. Ideren dag gong die op z'n fiets, op houte bande, naer Paopendrecht. Hij had 'r aarg veul zin in. Hij mos 't eerst mor 's spitte en schôn zien te krijge. De buurvrouw zee, dat ie bekant iederen aevend mit de blaere op z'n hande thuis kwam en hêlemael deurgezwêete.

D'r wiere pootaerepels gekocht en groentezaed, van aanderand. Knollechies en krootjies, peechies en slaoui, en veraal bôontjies. Daer hà-je 't mêeste aan, die kò-je inmaoke. Snijbôontjies nie. Die lustten die zelf niet, en as 't een bietjie slecht uitvaalt, zee die, dan zijn 't bekant net scheermessies. As aales gaot groeie vaalt 't nò nie mee. 't Is aarg schraole grond. Krijn doch bij z'n aaige, dat-ie beterder hà motte meste, mor dat daer nou te laet voor was. Hij had ok bôonestokke gehaold, dat was nog 'n hêle sjouw gewist. D'r wier evel ok nog 'n bedjie stoelbôone gezet. Ons beloofden die ok bôontjies voor d'n inmaak. Bèjaot, dat kon die best belove, toe 't spul pas in de grond zat.

Toen 't begon te groeie zag-tie pas dat 't rucht eve hard meegroeide. Nae verlôop van tijd zagge de rômse bôontjies zwart van de luis. Mit de bôontjies was wat anders aan de hand. Hij had zeker de zaksies nie uit mekaor kenne houwe. De stokbôone krope over hêel d'n akker en de stoelbôontjies stinge zielig bij de staoke. Mor ja, aale begin is moeilijk. Van vroege en laete aerepel had-ie nog nooit gehoord. 't Wazze aalemael laete. Dat was gêen ramp. Dan had-ie wel gêen vroege paorspitjies, mor een flink voorraedjie om onder de bestee op te doen voor de winte. De doparte zatte zô vol mit wurmpjes, dat-ie die mor weg gedaen hêt.

Hij kreeg gelukkig veul goeje raed van anderes, die al 'n hêel hortie 'n akkertie hadde. Die zeeje, dat-ie bij de staoke nog 's bôone mos legge. Zôdoende kwam d'r nog best veul van terecht en had de buurvrouw tò nog twêe potte inmaokbôone. As 't mooi weer was, gonge de buurvrouw en ik d'r wel 's naer toe, aalebaai op de fiets, en aalebaai een kaaind

achterop. We hielpe Krijne dan om 't rucht een bietjie de baos te worde. D'r schoot dan voor ons ok allicht een maeltjie bôontjies over, of 'n kroppe deurgeschote slaai. " 'n Struiksie slaai", zee Krijn dan.

Mit de kôôl gong 't bove verwachting, die groeide as kôôl zôgezeed. Tege 't naejaer sting d'r allêên nog winterandievie, die mos mor in 't zout. De spruitjies konne wel tege 'n nachtvorsie. Mor wà denk-ie? Op 'n kwaojen dag was aales gestole! Ja, wat wil-ie? In die tijd konne de mense aales gebruike! Gelukkig maakte 't mooie voorraedjie winteraerepel veul goed.

Op een keer kwam de buurvrouw vraege of 'k soms 'n papierechie had. Neeje, dat hà 'k ok niet, mor 'k had nog wel een oud rollechie behang. Dat was ok goed. Ze mosse naer de verjaerdag van d'r zuster en die wouwe ze een maeltjie aerepel geve. Nou hadde ze êên zô 'n hêêl grôôte aerepel, die hadde ze van d'r leve nog nie gezien, die paste mor net in 'n grôôte schoenedôôs. Daer wouwe ze een mooi pak van maoke. Een touwchie hadde me ok nog wel. Zô gezeed, zô gedaen. 't Kedoochie hà veul bekijks en Krijn wier van aale kante gepreze, dat-ie zukke grôôte aerepel kon tele.

Nae d'n oorlog, toe je weer van aales kon krijge, hêt-ie 't akkertie weer gaauf van de hand gedaen. Nou, nae zôôvel jaer, sचेpt-ie nog wel 's op over z'n akkertie. Niemand had 'r zukke aerepel as hij, en veraal dien êêne, hee? 't Verhaol wordt aal mor mooier, en dien êêne aerepel?...Die wordt aals mor grôôter en grôôter...!